

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 573/2016-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Klamárom, advokátska kancelária, Družstevná 5, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 CoE 19/2014 z 2. decembra 2014 a postupom, ktorý vydaniu uznesenia predchádzal, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 CoE 19/2014 z 2. decembra 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a postupom, ktorý vydaniu uznesenia predchádzal (ďalej len „napadnutý postup“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom exekučného konania vedeného pred Okresným súdom Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 Er 2073/2007 o vymoženie sumy 413,40 € a trov exekúcie v prospech oprávneného – Sociálnej poisťovne, pobočky Banská Bystrica (ďalej len „oprávnený“). Sťažovateľ v označenom exekučnom konaní vzniesol námietky proti exekúcii, trovám exekúcie a navrhol odklad exekúcie, ako aj zastavenie exekúcie. Okresný súd v označenom exekučnom konaní rozhodol o návrhoch sťažovateľa uznesením sp. zn. 3 Er 2073/2007 z 21. novembra 2013, ktorým námietky sťažovateľa zamietol, námietkam proti trovám exekúcie vyhovel a návrh na prerušenie exekúcie, ako aj návrh na zastavenie exekúcie zamietol. Sťažovateľ podal proti označenému uzneseniu okresného súdu v časti výroku, ktorým návrh na zastavenie exekúcie zamietol, odvolanie. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil.

Sťažovateľ v sťažnosti opätovne uvádza argumenty, ktoré predniesol v konaní pred všeobecnými súdmi v jeho exekučnej veci, a je toho názoru, že krajský súd sa nedostatočným, arbitrárnym spôsobom vysporiadal s jeho odvolacími námietkami. Taktiež namieta, že napadnuté exekučné konanie trvá neprimerane dlho, a preto sa domnieva, že postupom krajského súdu v označenom exekučnom dochádza k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušovaniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 14CoE/19/2014 - 186 zo dňa 02.12.2014 a postupom, ktorý tomuto uzneseniu predchádzal porušil základné právo [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na spravodlivé súdne konanie garantované v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd a základné právo na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. *Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 14CoE/19/2014 - 186 zo dňa 02.12.2014 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na nové konanie a rozhodnutie.*

3. *Krajskému súdu v Banskej Bystrici prikazuje konať vo veci bez prieťahov.*

4. *██████████ priznáva primerané zadosťučinenie v sume 1.500,- €, ktoré mu je Krajský súd v Banskej Bystrici povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

5. *Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný zaplatiť ██████████ náhradu trov právneho zastúpenia advokátom s sume 159,52 € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Igora Klamára, advokáta so sídlom Družstevná 5, 831 04 Bratislava.“*

Sťažovateľ tiež navrhol, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť sťažnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že uvedené zákonné ustanovenie rozlišuje okrem iného aj osobitnú kategóriu návrhov, ktorými sú návrhy „zjavne neopodstatnené“. Týmto zákon o ústavnom súde v záujme účelnosti a procesnej ekonomie poskytuje ústavnému súdu príležitosť preskúmať v štádiu predbežného prerokovania návrhu (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) možnosť jeho prípadného odmietnutia jednak na základe obsahu namietaných právoplatných rozhodnutí, charakteru namietaných opatrení alebo iných zásahov, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd navrhovateľa a z nich vyplývajúcich skutkových zistení, a jednak tiež na základe argumentácie, ktorú proti nim navrhovateľ v návrhu uplatnil, a to v prípade, že návrh nemá ústavnoprávny rozmer.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

1. Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a postupom súdu, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nestranným a nezávislým súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Krajský súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia uviedol: «... Zohľadňujúc skutočnosť, že argumentmi povinného spochybňujúcimi vykonateľnosť rozhodnutia oprávneného ako exekučného titulu, ako aj otázkou doručovania predmetného rozhodnutia verejnou vyhláškou sa už zaoberal odvolací súd vzrušujúcim uznesení č. k. 14CoE/424/2011-109 zo dňa 29. 03. 2012, a vychádzajúc z neho okresný súd dospel k záveru, že sporné rozhodnutie oprávneného zo dňa 25. 04. 2007 je exekučným titulom, keďže nadobudlo právoplatnosť aj vykonateľnosť. Predmetné rozhodnutie oprávneného bolo doručené povinnému verejnou vyhláškou s účinkami riadneho doručenia dňa 17.08.2007. Pokiaľ povinný tvrdil, že exekučný titul bol vydaný oprávneným v neprospech „non subjektu“ osoby [REDAKOVANÉ], súd vychádzajúc z administratívneho spisu uviedol, že povinný je v exekučnom titule označený aj jeho rodným číslom a [REDAKOVANÉ] na základe čoho je možné jednoznačne identifikovať osobu povinného. Vzhľadom na uvedené nebol daný žiadny z taxatívne vymedzených dôvodov na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. a), g) a h) Exekučného poriadku.

Odvolací súd s ohľadom na to, že povinný v odvolaní, ako aj v iných podaniach opakovane namieta skutočnosti vzťahujúce sa na obdobie pred vydaním exekučného titulu považuje za potrebné konštatovať, že tieto z hľadiska prebiehajúceho exekučného konania nie sú pre rozhodovanie súdu relevantné. V exekučnom konaní súd už neskúma vecnú správnosť vykonateľného rozhodnutia, na podklade ktorého je exekúcia vykonávaná, ale skúma len tie náležitosti rozhodnutia, ktoré sú rozhodujúce pre povolenie exekúcie. Rozsah prieskumnej činnosti súdu je obmedzený na to, či exekučný titul je vydaný orgánom oprávneným na jeho vydanie, či exekučný titul je materiálne a formálne vykonateľný a či sú oprávnený a povinný hmotno-právne legitimovaní z exekučného titulu. Skutočnosti uvádzané v podaní mal povinný namietat' v základnom konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul, prípadne v odvolaní voči exekučnému titulu...

... V súvislosti s odvolacou námietkou povinného vytykajúcou podanie návrhu na vykonanie exekúcie subjektom, ktorý na podanie návrhu nebol miestne príslušný a nemá právnu subjektivitu, odvolací súd v zmysle citovaných ustanovení uvádza, že predmetný

návrh podala pobočka Sociálnej poisťovne Banská Bystrica, konajúca v mene Sociálnej poisťovne so sídlom v Bratislave, ako vecne a miestne príslušná organizačná zložka Sociálnej poisťovne, vychádzajúc z údajov relevantných evidencií, ktoré mala Sociálna poisťovňa v rozhodnej dobe k dispozícii. Vzhľadom na uvedené potom nemožno ani námietky povinného vytykajúce vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, upovedomenia o začatí exekúcie a upovedomenia o spôsobe vykonania exekúcie v prospech subjektu bez právnej subjektivity považovať za dôvodné.

Odvolačí súd pokiaľ ide o námietku ohľadom doručovania rozhodnutia oprávneného poukazuje na skutočnosť, že otázkou doručovania sa už zaoberal odvolací súd v zrušujúcom uznesení č. k. 14CoE/424/2011-109 zo dňa 29. 03. 2012, ktorý usúdil, že podmienky na doručovanie rozhodnutia oprávneného verejnou vyhláškou v zmysle § 212 ods. 13 a 14 zákona o sociálnom poistení splnené boli. Organizačná zložka poisťovne postupovala zákonným spôsobom podľa citovaného ustanovenia, nakoľko bol naplnený zákonný predpoklad, a to, že účastníci konania alebo ich pobyt alebo sídlo neboli Sociálnej poisťovni známi. Predmetné rozhodnutie oprávneného bolo doručené povinnému verejnou vyhláškou s účinkami riadneho doručenia dňa 17. 08. 2007, pričom právoplatnosť nadobudlo dňa 17. 09. 2007 a vykonateľnosť dňa 02. 10. 2007.

Pokiaľ ide o námietku povinného o vydaní exekučného titulu v neprospech „non subjektu“ a vytykané nedostatky doručenia vyvodzované z nesprávnosti v označení adresáta (namiesto [REDAKOVANÉ] označenie [REDAKOVANÉ]), aj táto otázka bola odvolacím súdom v uznesení č. k. 14CoE/424/2011-109 zo dňa 29. 03. 2012 riešená, a to tak, že samotné prípadné pochybenie pri písaní krstného mena bez ďalšieho nemôžu byť takým pochybením, ktoré by malo za následok nemožnosť určitým zrozumiteľným spôsobom identifikovať osobu, ktorej sa rozhodnutie týka.

Námietku povinného ohľadom nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd nepokladá za opodstatnenú, keďže podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa náležité zistil skutkový stav veci (§ 120 O. s. p.), vec posúdil správne po právnej stránke a svoje rozhodnutie aj dostatočne odôvodnil (§ 157 O. s. p.). Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia jasne a zrozumiteľne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za rozhodujúce pri rozhodovaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, z akých skutočností vychádzal a akými úvahami sa pri vyhodnotení skutkového stavu riadil, čím

spĺňa podmienky ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s ustanovením § 167 ods. 2 O. s. p. S odôvodnením napadnutého uznesenia sa odvolací súd plne stotožnil.

Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že okresný súd rozhodol správne, keď vzhľadom na skutočnosť, že sporné rozhodnutie oprávneného zo dňa 25. 04. 2007 je exekučným titulom, keďže nadobudlo právoplatnosť aj vykonateľnosť, návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol.»

Z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že odvolací súd si osvojil skutkové i právne závery prvostupňového súdu a poukázal na to, že dôvody uvádzané sťažovateľom nespochybňujú právoplatnosť a nezakladajú nevykonateľnosť exekučného titulu. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu v odôvodnení svojho rozhodnutia ústavne konformným spôsobom reagoval na všetky relevantné námietky sťažovateľa. Ústavný súd v tejto súvislosti dodáva, že nezistil signály, ktoré by svedčili o neústavnom postupe krajského súdu alebo o aplikácii na vec vzťahujúcich sa noriem práva, ktoré by popierali ich zmysel a účel, tak ako to namietal sťažovateľ vo svojej sťažnosti.

Ústavný súd relevantné právne závery krajského súdu prezentované v napadnutom uznesení nehodnotí ako vykazujúce známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. V tejto spojitosti možno zdôrazniť, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (III. ÚS 185/09).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru o neopodstatnenosti námietok sťažovateľa, ktorým odôvodňoval namietané porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a postupom súdu, ktorý jeho vydaniu

predchádzal, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd už len dodáva, že sťažnosť je iba pokračujúcou polemikou sťažovateľa s právnym názorom okresného súdu a krajského súdu o ne/existencii dôvodov na zastavenie exekúcie. Námietky sťažovateľa sú v podstate zhodné s obsahom odvolania sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu, s ktorými sa však ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal už okresný súd, pričom krajský súd sa so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu stotožnil. Pokiaľ by mal ústavný súd reagovať na námietky sťažovateľa, iba by opakoval to, čo sa už sťažovateľ dozvedel z rozhodnutí všeobecných súdov. Ústavný súd sa s uzneseniami okresného súdu a krajského súdu stotožňuje, nemá k nim čo dodať a na ich obsah odkazuje.

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal, že postupom krajského súdu v označenom exekučnom konaní dochádza k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušovaniu jeho základného práva na prerokovanie jeho veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd na tomto mieste poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa.

Vzhľadom na skutočnosť uvádzanú sťažovateľom a fakt, že sťažovateľ zároveň napadol rozhodnutie krajského súdu, ktorým sa toto napadnuté konanie o jeho odvolaní právoplatne skončilo vylučuje, že v čase doručenia sťažnosti dochádzalo k zbytočným priet'ahom, respektíve k porušovaniu označeného základného práva sťažovateľa postupom krajského súdu v napadnutom konaní, ústavný súd aj túto časť sťažnosti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2016